

Fővárosi Ítéltábla

17.Pf.20.481/2021/4.

A Fővárosi Ítéltábla a Strasser Ügyvédi Iroda (felperesi képviselő címe, ügyintéző: dr. Strasser Tibor ügyvéd) által képviselt felperes (felperes címe.) felperesnek – a dr. File Zsuzsa ügyvéd (alperesi képviselő címe) által képviselt alperes (alperes címe.) alperes ellen személyiségi jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2021. április 13. napján meghozott 33.P.21.249/2020/16. számú ítélete ellen az alperes 17. számú fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, és a felperes keresetét elutasítja.

Az alperest mentesíti az elsőfokú perköltség és eljárási illeték fizetése alól.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 36.000 (harminchatezer) forint elsőfokú perköltséget, továbbá az állam javára – az állami adó- és vámhatóság felhívásában megjelölt módon és számlára – 36.000 (harminchatezer) forint kereseti és 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A felperes a keresetében kérte

- annak megállapítását, hogy az alperes megsértette a jóhírnevét azzal, hogy a portál1 portálon 2020. február 5-én cikk címel” és 2020. március 6-án „cikk címe2” címmel megjelent cikkekben alaptalanul állította, hogy személy1 felperes embere volna, illetve személyel2 együtt felperes holdudvarához tartoznának,
- a jogsértés abbahagyását és az alperes eltiltását a további jogsértéstől, valamint arra kötelezését, hogy megfelelő elégtételként közölje a bíróság jogsértést megállapító döntését az érintett cikkek elejénél, és külön 30 napig a portál1 hírportál címlapján, továbbá

- fizessen meg 200.000 forint sérelemdíjat és annak 2020. február 6-tól a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező kamatát és a perköltségeket.

[2] A keresetét a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42.§-ára, 2:43.§ d) pontjára, 2:51.§ (1) bekezdés a)-c) pontjára és 2:52.§ (1) bekezdésére alapította. Előadta, hogy valótlan a cikkek azon állítása, miszerint a megjelölt két személy a holdudvarához tartozónak nevezhető, és személyl sem a felperes embere. A felperes személyét, jóhírnevét sérti, hogy olyan személyeket, akikkel semmilyen viszonyban nem áll, a holdudvarához sorolnak, sőt egyikőjüket az emberének nevezik, miközben a megjelölt személyek ezeket az állításokat maguk is elutasítják. Álláspontja szerint hírnévrontó, ha valakinek embere van, illetve holdudvara van és mindenképpen az, ha ezzel kapcsolatosan olyan személyeket emlegetnek, akikhez semmilyen köze nincs. Közszerelőként sem kell elviselnie, hogy a sajtó légből kapott állításokat tegyen közzé.

[3] Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a sérelmezett kifejezések szigorúan vett tényközlésként nem értelmezhetőek, azok csak sejtetések, sugallatok. A cikkek is rögzítik azokat a tényeket, amelyek alapján a felperes és személyl közötti kapcsolat feltételezett, gyanított. Az, hogy valaki a felperes „embere”, vagy a felperes „holdudvarába tartozik”, a bizonyíthatósági teszttel bizonyíthatatlan, nem egy definiálható, érzékelhető jelenség. A keresetben támadott kifejezések véleménynek minősülnek, a megalapozott véleményeket pedig a felperes közszereplőként tűrni köteles.

[4] Érvelése szerint kiterjedt kutatómunka után, körüljárt tények alapján jutott arra a következtetésre, hogy a felperes és személyl között létezik kapcsolat. Ezt a gyanút, vélekedést több, korábban az portál2.hu, a portál4, illetve az portál3.hu oldalon megjelent cikk is megírta. Másrészt már eredetileg a cikkben, és a cikk megjelenését követően is megjelent a vélelem cáfolata, személyl nyilatkozata.

[5] Arra is hivatkozott, hogy a jóhírnév sérelmét a valótlan és sérelmes tényállítás együttesen jelenti. A keresetben vitatott kifejezések pedig a felperesre nem sérelmesek, nem érintik hátrányosan, nem okoznak valódi sérelmet a számára. A kereset sem rögzíti, hogy miért sérelmes, ha a felperest személyl-nal kötik össze. Az átlagolvasó számára személyl személye nem közismert, nincs negatív háttére, büntetett előélete. Köztudomású, hogy a politikai aktorok gyakran köthetőek össze vállalkozókkal, ami nem feltétlenül jelent negatív értékítéletet a társadalom szemében.

[6] Hangsúlyozta, hogy jogszerűen és megalapozottan tudósított a cikkbeli gyárvásárlásról, és kötötte össze a felperes személyét az érintettel. A felperes közszereplő, akinek a személyére és a kapcsolati hálójára vonatkozó találgatásokat, felvetéseket az egységes bírói gyakorlat, illetve az Alkotmánybíróság (a továbbiakban: AB) 7/2014. (III.7.) AB határozatában (a továbbiakban: ABh.1.) foglaltak alapján tűrnie kell. A 13/2014. (IV.18.) AB (a továbbiakban: ABh.2.) és a 36/1994. (VI.24.) AB határozatra utalva kifejtette, hogy az AB mércéje szerint az értékítéletet és a személyes meggyőződést közvetítő vélemények mindaddig, amíg összefüggésben állnak a közügyekkel, attól függetlenül élvezik a véleményszabadság alkotmányos oltalmát, hogy helyes vagy helytelen, tetsző vagy nem tetsző, értékes vagy értéktelen gondolatot tartalmaznak.

[7] Nézete szerint a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) szerinti kötelezettségét teljesítette, amikor beszámolt a felperest érintő eseményekről és a személyét ért korábbi vádakról. A cikkek célja az volt,

hogy a közvéleménynek az aktuális, közügyeket érintő esetről objektíven, valóságghűen beszámoljanak.

[8] Ha a bíróság a keresetet mégis megalapozottnak tartaná, úgy a sérelemdíj mellőzését, vagy a követelthez képest az összege jelentős mérséklését kérte.

[9] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével megállapította, hogy az alperes azzal, hogy a portál1 portálon 2020. február 5-én cikk címe1” címmel, valamint 2020. március 6-án „cikk címe2” címmel megjelentetett cikkekben valótlanul állította, hogy személy1 felperes embere volna, illetve hogy személlyel2 együtt felperes holdudvarához tartoznának, ezzel megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát.

Az alperest a további jogsértéstől eltiltotta.

Kötelezte az alperest, hogy az ítélet rendelkező részét az érintett cikkek elejénél, és külön a portál1 portál címdoldalán 30 napig tegye közzé, valamint 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 200.000 forint sérelemdíjat, és ezután 2020. február 6-tól a kifizetésig terjedő időre a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot, valamint 170.000 forint perköltséget, illetve a Nemzeti Adó- és Vámhivatal külön felhívására, a Magyar Állam javára 36.000 forint eljárási illetéket.

[10] A döntését a Ptk. 2:45.§ (2) bekezdésére, 2:51.§ (1) bekezdés a)-c) pontjára, 2:52.§ (1) és (3) bekezdésére alapította.

[11] A határozat indokolásában a törvényszék először az „embere” és a „holdudvar” kifejezéseket értelmezte. Álláspontja szerint a „holdudvar” egy tágabb-lazább kapcsolatot jelent, egy nagyobb kiterjedésű kapcsolati háló részének tekinti az adott személyt, amihez nem szükséges közvetlen kapcsolat, elegendő a hosszú ideje fennálló, rendszeres, szerződéses viszony. Ehhez képest az „embere” kifejezés már közvetlen, személyes, adott esetben nagyon szoros üzleti, baráti kapcsolatot takar. Az alperesnek pedig a perben azt kellett volna igazolnia, hogy közvetlen kapcsolat áll fenn a felperes és személy1, illetve személy2, vagy az általuk vezetett vállalkozások között. Az alperes részéről feltételezettnak, gyanítottanak nevezett kapcsolat véleményként is csak akkor fogalmazható meg, ha tényeken alapul, de jelen esetben ez a vékony ténybeli alap hiányzik.

[12] Kifejtette, hogy a két cikknek a felperes személyéhez nincs köze, mindkét cikkben személy1 személye a lényeges, aki nem közismert, nincs negatív háttere, büntetett előélete. A felperes személyét a cikkek azért említették meg, mert személy1 névvel vélhetően jóval kisebb olvasottságot tudtak volna felmutatni.

[13] Az ABh.2. indokolása [31] bekezdését, a 36/1994. (VI.24.) AB, a 34/2004. (IX.28.) AB határozatot és az ABh.1. indokolása [49]-[50] bekezdését idézve kiemelte, hogy a közügyek szabad vitatása esetén is csak azok az információk közölhetők, amelyek valóságok, tényeken alapulnak, és az érintett közügy kapcsán relevanciával bírnak. Jelen esetben személy1 cégvásárlásánál a felperes említése irreleváns. személy1t ebben a kontextusban a felperes „embereként” feltüntetni azt is eredményezheti, hogy az átlagolvasó a felperest is összeköti a cégvásárlással. Mindezt a jogsértés megtörténtének megállapítása, az alperes további jogsértéstől eltiltása és az elégtétel adása iránti keresetet is teljesíthetőnek találta.

[14] A sérelemdíj alkalmazásánál arra volt figyelemmel, hogy a cikkekben írt téma kapcsán a felperes személye nem merült fel, és az őt érintő állításokat és véleményeket annak ellenére fogalmazták meg már többször is, hogy valamennyi érintett cáfolta a kapcsolatot.

[15] Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést – a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 369.§ (3) bekezdés a), c) és d) pontja szerinti felülbírálati jogkört megjelölve – annak megváltoztatása és a kereset elutasítása érdekében.

[16] Arra hivatkozott, hogy a törvényszék döntése sérti a Pp. 278.§ (1) bekezdését, 279.§-át és 346.§ (5) bekezdését, valamint az Smtv. 12.§ (1)-(2) bekezdését és a Legfelsőbb Bíróság PK 12. számú állásfoglalásában írtakat.

[17] Fenntartotta, hogy a keresetben sérelmezett kifejezések véleménynek minősülnek, és a ténybeli alapjukat az elsőfokú eljárásban csatolt cikkek, illetve a beszerzett tanúvallomás kellően alátámasztotta. Vitatta a törvényszék azon értelmezését, hogy a „valaki valakinek az embere”, illetve a „holdudvarába tartozik” fogalmak szoros üzleti, baráti kapcsolatot feltételeznek, amelynek a fennállta igazolható. Nézete szerint az „embere” és a „holdudvar” egyértelműen elvont fogalmak, melyeket nem lehet bizonyítani. A cikkekben feltételezett kapcsolat direkt azon a szinten létezhet, hogy a nyilvánosság ne tudhasson róla, ne legyen semmilyen nyoma, senki ne tudja igazolni. Az, hogy két ilyen kaliberű személy egymáshoz köthető, nem lehet tényállítás, kizárólag sejtés vagy sugalmazás maradhat, aminek a valósága a bizonyíthatósági teszttel igazolhatatlan.

[18] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az ügy közéleti jellegét is hibásan értelmezte. A törvényszék nem döntheti el önkényesen, hogy a közügy kapcsán mi bírhat relevanciával. Nem „írhatja át” a cikket amiatt, mert nézete szerint a cikkben irreleváns a felperes személye, amivel meg is fosztja a közügy-jellegtől. Véleménye szerint nem hagyható figyelmen kívül, hogy a sajtó többször, következetesen egymáshoz kötötte a két személyt, emiatt a közügy-jelleg releváns a jogvitában.

[19] Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a döntésnél tanúl tanúvallomását figyelmen kívül hagyta, és ennek az ítélet indokolásában sem adta az okát. A tanúvallomás is igazolta, hogy a cikkben felhozottak nemzetbiztonsági érintettségűek, a bizonyításuk a vélemény-jelleg mellett emiatt is lehetetlen. Az érvelését a fellebbezéshez csatolt, a portál5 oldalon 2021. április 18-án, illetve a portál6 oldalon 2021. május 19-én megjelent cikkekkel kívánta alátámasztani.

[20] Kirívóan okszerűtlennek találta a törvényszék azon következtetését, hogy a cikkek a felperes személyét csak azért említették, mert személyl névvel jóval kisebb olvasottságot tudtak volna felmutatni. Álláspontja szerint ha személyl személye nem egyértelműen negatív, akkor a személyének a felperessel történt összekötése sem lehet sérelmes a felperesre. Az sem lehet negatív hatású, ha az átlagolvasó – esetleg, de nem bizonyosan – összeköti a felperest a cikkben írt cégvásárlással. A törvényszék egyébként sem fejtette ki az ítéletében, hogy mindez miért sérelmes a felperesre.

[21] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

[22] Nézete szerint a törvényszék a döntését a rendelkezésére álló bizonyítékok alapján, az anyagi jogszabályok szerinti mérlegelési jogkörében helyesen hozta meg, és az alperest a nem jelentős összegű sérelemdíjban jogszerűen marasztalta.

[23] Kiemelte, hogy az alperes a cikkekben a felperes személyét érintő tényállítást tett, amelynek a valóságát nem tudta bizonyítani. A csatolt cikkek és a tanúvallomás azt nem támasztotta alá.

[24] Hangsúlyozta, hogy a sajtó valótlan állításokat nem tehet közzé, nem tekintheti a korábbi megalapozatlan sajtóközléseket valós tényeknek. A fellebbezésben írtakkal szemben a bíróság feladata annak értékelése, hogy szükséges volt-e a felperest – ráadásul a cikk címében – hírbe hozni egy olyan kényes ügygel (fegyverekkel), amihez semmi köze.

[25] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az alperes okirati bizonyítékait és a tanúvallomást is megfelelően értékelte. A fellebbezéshez csatolt portál6 cikk az ítélethezatalt követően jelent meg, akár a perbeli cikkekre is utalhat, így a bizonyításra nem alkalmas.

[26] Érvelése szerint az alperes tévesen hivatkozott a felperest ért sérelem hiányára. személyl személye semmiképp nem mondható pozitívnak, és teljesen alaptalanul a felperes emberének, a felperes holdudvarához tartozónak nevezni jogsértő, különösen, hogy azt maga személyl is cáfolja.

[27] A fellebbezés alapos.

[28] Az ítéltábla a jogorvoslati kérelmet tárgyaláson kívül bírálta el [Pp. 376.§ (1) bekezdés]. Az elsőfokú ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülmények [Pp. 379-380.§] hiányában az elsőfokú bíróság ítéletét – a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között [Pp. 370.§ (1) bekezdése] – érdemben bírálta felül.

[29] A jogorvoslati kérelem az elsőfokú döntés egészét támadta, ezért az elsőfokú ítéletnek nem volt a Pp. 358.§ (5) bekezdése alapján fellebbezés hiányában első fokon jogerőre emelkedett rendelkezése.

[30] Az alperes a fellebbezésben nem vitatta, hogy a törvényszék a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítást lefolytatta. A jogorvoslati kérelmében a Pp. 369.§ (3) bekezdés a) pontja szerinti felülbírálati jogkört is megjelölte, de nem tette vitássá, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a beszerzett bizonyítékok okszerű és helyes mérlegelésével állapította meg, és eltérő tényállás megállapítását sem indítványozta. Ezért az ítéltábla a Pp. 369.§ (3) bekezdés a) pontja szerinti felülbírálati jogkör gyakorlását nem látta indokoltnak.

[31] Nem értett egyet azonban az elsőfokú bíróságnak a megállapított tényállásból levont jogi következtetéseivel.

[32] A felperes a keresetében a „felperes embere” és a „felperes holdudvarához tartozó” kitételeket, közléseket sérelmezte. A 2020. március 6-án megjelent cikk, illetve annak a keresetlevélben kiemelt első mondata (3. oldal 5. bekezdés) azonban e két sérelmezett kitétel egyikét sem tartalmazza, hanem a „felperes köreiből” kifejezést használja, amit a felperes nem tett a kereset tárgyává. Ezért az utóbb közölt, második cikk esetében a kereset emiatt sem volt teljesíthető.

[33] Az AB-nak a 165/2011. (XII. 20.) AB határozatban (a továbbiakban: ABh.3.) összefoglalt álláspontja szerint a szabad véleménynyilvánítás joga kettős megalapozottsággal bír: a véleményszabadság egyszerre szolgálja az egyéni autonómia kiteljesedését és a közösség oldaláról a demokratikus közvélemény megteremtésének, fenntartásának a lehetőségét. [...] A sajtó ezen minőségében ellenőrzi a közélet szereplőinek, intézményeinek tevékenységét, a döntéshozatal folyamatát, tájékoztatja arról a politikai közösséget, a demokratikus nyilvánosságot (a „házőrző kutya” szerepe) [ABh.3. Indokolás IV.1.1.]. Az alperes a fellebbezésében helyesen hivatkozott ezért arra, hogy a közéleti szereplők kapcsolati hálója, az üzleti világ, a gazdaság élet szereplőivel kiépített és fenntartott különböző szintű kapcsolataik közérdeklődésre tartanak számot, a közéleti vita részét képezik. A perben pedig a felperes sem vitatta, hogy pártpolitikusként közszereplőnek minősül.

[34] A közéleti szereplők személyiségi joga és a véleménynyilvánítás szabadsága alapjogi kollíziója esetére kialakított alkotmánybíróági iránymutatás szerint a demokrácia lényegi eleméhez tartozik az állami és önkormányzati intézményrendszer működésének és tevékenységének szabad bírálata, kritikája még akkor is, ha a kritika túlzó jellegű értékítélet formájában ölt testet [ABh.2. Indokolás [27]]. A véleménynyilvánítás szabadsága az értékítéletet kifejező, az egyén személyes meggyőződését közlő megszólalásokra attól függetlenül kiterjed, hogy a vélemény értékes vagy értéktelen, helyes vagy helytelen, tiszteletre méltó vagy elvetendő. A tényállítást tartalmazó megnyilvánulások szintén részei a szólásszabadságnak. Egyrészt valamely tény közlése is kifejezhet személyes véleményt, másrészt tényközlések nélkül a véleményformálás is ellehetetlenülne [ABh.1. Indokolás [49]; 3145/2018. (V.7.) AB határozat (a továbbiakban: ABh.4.) Indokolás [53]].

[35] Az AB következetes értelmezése szerint a tényállítások mindig olyan konkrétumokat tartalmaznak, amelyek valósága bizonyítás útján igazolható, ellenőrizhető. Ezzel szemben az értékítéletek közös sajátossága, hogy igazságtartalmuk nem ellenőrizhető és nem igazolható. A közhatalom, illetve a közhatalmat gyakorlók ellenőrzése és a közvélemény tájékoztatása, figyelmének felhívása érdekében pedig bizonyos fokú túlzást, provokációt is magukban foglalhatnak [ABh.2. Indokolás [40]-[41], ABh.4. Indokolás [54]-[55]].

[36] Az alperes a fellebbezésében helytállóan hivatkozott arra, hogy a „holdudvara” és az „embere” kifejezések tartalma – az elsőfokú ítéletben írtakkal szemben – nem azonosítható a rendszeres szerződéses viszonytal, illetve a szoros üzleti, baráti kapcsolattal. Mindkét kifejezés ennél tágabb, szélesebb körű, kevésbé körülhatárolt jelentéstartalommal bíró elvont fogalom. Az igazságtartalmuk az ún. bizonyíthatósági teszt alapján [ABh.2., Indokolás [37] és [41], BDT2012. 2653.] részben sem ellenőrizhető, igazolható. A vitatott közlések tényekből levont következtetésnek, tehát véleménynek, és nem tényállításnak minősülnek. Erre tekintettel a kifogásolt közlések valóságának igazolására perbeli bizonyítás lefolytatásának nem volt helye. Az alperes pedig a csatolt korábbi cikkekkel és a beszerzett tanúvallomással (8. számú jegyzőkönyv 2. oldal) igazolta, hogy a rendelkezésére állt olyan adat, amelyből a cikkbeli vitatott következtetéseit levonhatta.

[37] A hírnévrontás tények állításával, híresztelésével vagy hamis színben feltüntetésével valósítható meg [Ptk. 2:45.§ (2) bekezdése]. A perbeli vélemények közlése ezért a keresetben sérelmezett személyiségi jogsértés megállapítására nem alkalmas. A közügyeket érintő vélemények, értékítéletek szabad folyása az AB következetes gyakorlata szerint is biztosított. Közéleti szereplőként a felperes a kritikával, bírálattal szembeni fokozott tűrési kötelezettsége folytán a vitatott közlések miatt személyiségi jogi védelmet nem igényelhet [ABh.2. Indokolás [40], ABh.4. Indokolás [64]].

[38] Osztotta az ítéltábla az alperes azon álláspontját is, hogy ha a sérelmezett közlések tényállításnak minősülnek, a sértő jellegük akkor sem lenne megállapítható. A felperes a vitatott közléseket azért találta sérelmesnek, mert a cikk személyl hadibiznisszel kapcsolatos tevékenységére utal, őt problémás személynek nevezi, és már a címében is összeköti a felperessel, miközben nincs semmilyen személyes kapcsolatuk (5. számú válaszirat 5. és 9. oldal). Az elsőfokú bíróság is megállapította, hogy személyl személye nem közismert, nincs negatív háttere. A hadiipar, mint a gazdaság egyik ágazata önmagában értéksemleges, az abban való részvétel nem bír értéktartalommal. A felperes a perben előadott érvelése alapján valójában a közte és személyl közötti, a cikkben feltételezett kapcsolat valótlanosságát tekinti egyúttal sértő jellegűnek is. A hírnévrontást azonban csak az olyan valótlan közlés eredményezi, amely az érintett társadalmi megítélését, közmegebecsülését hátrányosan befolyásolja, illetve arra alkalmas. A felperes pedig maga sem adott elő olyan körülményt, ami alapján a vitatott közlések alkalmasak lennének a vele szembeni negatív értékítéletek kiváltására, a társadalmi megítélésének hátrányos megváltoztatására.

[39] Mindezek miatt a jogsértés ténye nem volt megállapítható, amiből viszont az is következik, hogy a felperest a Ptk. 2:51.§ (1) bekezdés a-c) pontjaiban és a 2:52.§ (1) bekezdésében meghatározott jogkövetkezmények követeléséhez való jog nem illeti meg.

[40] Ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383.§ (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a keresetet elutasította.

[41] Az elsőfokú döntés megváltoztatása folytán a felperes vált pervesztessé, és köteles megtéríteni az alperesnek a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2.§ (1) bekezdése alapján megállapított ügyvédi munkadíjból álló elsőfokú perköltségét [Pp. 82.§ (3) bekezdése, 83.§ (1) bekezdése], valamint a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt kereseti és fellebbezési illetéket [Pp. 102.§ (1) bekezdése, 83.§ (1) bekezdése].

[42] A pernyertes alperes a fellebbezésében írtakkal szemben a fellebbviteli eljárásban költségjegyzéket, -felszámítást nem csatolt, ennek hiányában az ítéltábla a javára másodfokú perköltséget nem állapított meg [Pp. 82.§ (3) bekezdése].

Budapest, 2021. november 25.

dr. Gyuris Judit s. k.
dr. Örkényi László s. k.

a tanács elnöke
bíró

dr. Kollár Zoltán s. k.
előadó bíró